

ஸ் :

ஆழ்வாழைம்பெருமானார் ஜீமர் திருவழிகளே சரணம்.

பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச் செய்த
ஸ்தோத்ரங்களுள் மிக முக்கியமான

முகுந்தமால, ஸ்தோத்ராத்நமேன்ஹி ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம்.
சதுசுக்லோதி, ஸ்ரீஸ்தவப், தேவராஜாஷ்டகம்,
தேவராஜ மங்களம், யதாராஜஸ்தோ

★

இளவ

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய பதவுரை விசேஷவுரைகளுடன் கூடியவை.

சிங்கப்பெருமாள்கோயில்
“நாகன்மோகினி” அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிலேக்கப்பட்டன.

1947

விலை ரூ. 2—10—1.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பரமங்கரம் அண்ணங்காசாரியர்

—உலாயின் அவதாரத்தை—

இத்தோத்திரமருளிச் செய்தவர் ஸ்ரீ குலசேகரமூர்த்தர் என்பதில் பல பெரியோர்கட்கு கிப்பித்திருக்கிறது. இவ் ஆற்றவர் ஸ்ரீ நாகத்தியாகிருத்ததாலும் காலாயி: வயாங்கவாநிகளின் பூர்வதோத்தரம், பஞ்சகந்தகம், ஸ்ரீவங்காநந்தகம் முதலிய பல ஸ்தோத்ரங்களுக்குப்பேரம் திருந்தும் பூதவர்களை வியாக்கியான மருளிச்செய்யப்பட்டிருக்குமென்றும், ஸ்திரீதிகளின் பல பாகவாங்களின் இத்தோத்திரம் அறுபத்திலும்படி பெரியோர்களால் நியமிக்கப்பட்டிருக்குமென்றும், ஸேதார்ப்பம் மந்தர் பூஷ்பாச்சகம் முதலிய பாகவாங்களிலும் ஆத்வந்த சீரோகாநுத்தரம், வழுக்கநின்று வந்திருக்குமென்றும் இவைபோன்றவை பல ஸேதக வங்கோவாங்க இத்தோத்திரம் குலசேகரமூர்த்தர் அருளிச்செய்ததாகும்; குலசேகரன் என்னிற வேறொரு கோள சக்தாவரத்தியாக் இயற்றப்பட்டது, அவ்வாசர் இன்னொரு சில சாடகாதி கியையும் இயற்றியுள்ளார், இத்தோத்திரத்தின் கடைசிச் சீலசமாயிப் “யஸ்வ பிமேள ச்ருதி தரோ கலீலோக வினோ மித்தோ த்வீஜஸ்மவா பத்ம சாவபூதம்” என்ற சீலோகத்திற் கூறிய படி, “தவீஜஸ்மவா” என்ற பதமசாசர் என்றும் இவ்வள தோழர்க்கு அவ்வாசர்க்கு இருத்த தாக அந்த சாடகாநிகளின் புலப்படுவின்றது. குலசேகரமூர்த்தர் அங்கிரு தோழர்கள் திருத்ததாக வேறெங்கிடத்தா அழுதப்பட்டிருக்கலின்; உடையவர் காவந்தியே நிரு வவாநித்த தீவ்யஸுலிகிந் பெண்ணும் காவந்தியின் ஸுத்தாவது ஸ்க்கத்தின் குலசேகரமூர்த்தர் வைபவக்கூர் முடிக்குமிடத்து, “உபாநித த்நாமிட பாஷ்யாஸேள காதாநீதோஸ்ய மஹா ப்ரபீதம்” என்ற பெருமாள்நிருமொழி அருளிச்செய்யப்பட்டது மாத்நியம் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே உயர் முருத்தமகாபீரமருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படலின் ஸன்றம்வரோ பல அம்சங்களையும் உபபாதிக்கின்றனர். அடியேனுடைய மித்தாத்தரும் இதுவேதான்.

அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த குணசக்திக் இருமூன்றும் பாட்டினுடைய "மாபீர் மந்த மயோ விசிந்த்ய பஹுதா" என்ற முகுந்தமாலைச் சம்பந்தித்த உதாஹரித்தருளினார் மனைவாளாமாழனிகள் என்றார் ஒரு நண்பர். இதனால் மேற்கூறித்தலைவாகம் முகுந்தமாலையினுள்ளது என்பது மாந்திரம் நிச்சயிக்கப்படுமென்பதற்கு முகுந்தமாலை குணசேகராழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்பதும் அறுதியிட முடியாது.

ஆயினும், "குடியதே யஸ்ய நகரே" என்ற தனியனுடன் சேர்த்துத் தொண்டுகொட்டுகை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாலும் குணசேகராழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூகந்தியாக ப்ரஸித்தமாய் அது ஸந்திக்கப்பட்டு வருவதால் அதனை மறுத்துக் கூறுதல் உதேயமன்றென்று அறுதியிட்டு ஸ்ரீ குணசேகராழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூகந்தியாகவே இத்தோத்திரத்தை ஆதரித்த இவர்கொரு கருக்கமான உரை எழுதப்பட்டது. குற்றங்குறைகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்வாராம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீ:

முகுந்தமாலை.

(தனியன்.)

குடியதே யஸ்ய நகரே சங்கயாத்ரா திகேதிகே
தமஹம் சீரண வந்தே நாரஜகம் குணசேகரம்.

பதவுரை

யஸ்ய	{ யாவொரு குணசேகரப் பெருமானுடைய	குடியதே	{ (ஐயக்களால்) கோஷிக்கப் படுகின்றனோ
நகரே	{ கொல்லி மென்னும் நகரத் தில்	தம், ராஜாகம்	அந்த ராஜாவாகிய
திகே திகே	என்றோடும்	குணசேகரம்	ஸ்ரீ குணசேகராழ்வாரை
சங்க யாத்ரா	{ 'ஸ்ரீரங்க யாத்ரை' என்றே சந்தமாளாது	அதஹம்	அடியேன்
		சிரண் வந்தே	{ தலைமிகு வணங்குகின்றேன்.

* * * :—பெருமான் திருமொழியிலே "இருளிரியச் சுடர்மணிக ளிமைக்கும் நெற்றி" என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாட்டால் 'எனக்குத் திருவரங்கநாதனுடைய ஸர்வவித அனுபவங்களும் எப்போது வாய்க்குமோ?' என்று தாம் பிரார்த்தித்தபடியே தமது செங்கோன்மைக்கு சேஷப்பட்ட ஊர் நாடு உலகங்களையும் தம்மைப்போலாக்கி ஆனைவரையும் "ஸ்ரீரங்க யாத்ரை, ஸ்ரீரங்கயாத்ரை" என்று வாய்வெருவும்படி செய்தருளிய ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணி யாகிய ஸ்ரீ குணசேகரப்பெருமானை வணங்குகிறேனென்றவாறு.

"யத்ர நகரே" என்னும் பாடம் அசுத்தமென்றெழுக.

தனியன் உரை முற்றும்.

ஸ்ரீரங்க
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச்செய்த

முகுந்த மாலை

பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய
உரையுடன் கூடியது

முதல் ச்லோகம்:—ஸ்ரீ குலசேகரர் எம்பெருமானை கோக்கி 'எப்போதும் நான் உனது திருநாமங்களையே வாழ்வெருவும்படி அதுகூறாது செய்தருளவேணும்' எனப் பிரார்த்திக்கின்றார்—

ஸ்ரீவல்லபேதி வரதேதி தயாபரேதி பக்தப்ரியேதி பவலுண்டகேரேதிதேதி,
காதேதி நாகசயனேதி ஜகந்நிவாஸேதி ஜகாதிநம் ப்ரதிபதம் குரு மாம் முகுந்த. (க)

பதவுரை

மேல முகுந்த !	{ உபய விபூதியை அளிக்க வல்ல எம்பெருமானே !	பவ லு ண் ட க	{ எம்மாரத்ததைத் தொலைக்க வல்லவனே ! என்றும்
ஸ்ரீ வல்லப ! இதி	சீரியபதி என்றும்	கோதி ! இதி	ஸர்வஸ்வமிக் ! என்றும்
வரத ! இதி	{ (அடியார்க்கு) அபேக்ஷிதக் களை அளிப்பவனே ! என்றும்	நாத ! இதி	{ அரவணமேல் பள்ளி கொள்பவனே ! என்றும்
தயாபர ! இதி	{ அடியார் படும் தக்கக்களைப் பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவ முடையவனே ! என்றும்	நாகசயன ! இதி	{ உலகங்கட்கெல்லாம் தன் திருவயிற்றை திருப்பிடமாகி அவற்றை நோக்கு மவனே ! என்றும்
பக்தப்ரிய ! இதி	{ அடியார்க்கு அன்பனே ! என்றும்	ஜகந்நிவாஸ ! இதி	அடிக்கடி சொல்லுமவனாக அடியேனை செய்தருளாய்.
		ப்ரதிபதம்	
		ஜகாதிநம்	
		மாம்	
		குரு	

* * * :—நூறாவன் பகவந்தாமன்களை அதுவந்தித்துப் பேறு பெற்றால் 'நான் திருநாம ஸங்கீர்த்தனமாகிற ஸாதனத்தை அனுஷ்டித்தேன் ; ஆதலால் எனக்குப்பேறு கிடைத்தது' என்று மார்பு தட்டி அவ்வழியாலே ஸ்வப்ரவருத்தியில் உபாயத்வ சங்கையாகிற பாதகம் மேலிட்டு ஸ்வரூப நாசத்தை அடையக்கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய ஆழ்வார் அப்படி தப்பான சங்கை உண்டாகாமலிருத்தற்பொருட்டு, 'உனது திருநாமங்களை அடியேன் அவரதம் அது ஸந்திக்குமாறு நீயே அருள்புரியவேணும்' என்று எம்பெருமானை கோக்கிப் பிரார்த்திக்கின்றார். எம்பெருமானுடைய க்ருபாமூலமாகப் பிறந்த திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தில் ஸாதகத்வ புத்தி செய்தாலும் அது பகவத்க்ருபையையே ஸாதகமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணியவாரூமாதலால் பாதகமொன்றுமில்லை யென்க.

பெரியபிராட்டியாருடைய ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு பாதத்வ நிர்ணயஞ் செய்யப்படுதலால் [ஸ்ரீவல்லப !] என்று முன்னர்க் கூறினர். பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரஞ்செய்தருளி அடியார்க்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தருவிப்பதால் [வரத !] என்றார்.

அண்டகம்—களவாடுகை ; அபஹரிக்கை. கோதித:—வல்லவன். "ஜகந்நிவாஸ" என்பதற்கு ஷஷ்டதத்புருஷஸமாஸம் பண்ணினால் ப்ரஸயகாலத்தில் உலகங்களைவிற்றிலே வைத்து கோக்கியவன் என்று கருத்துத் தோன்றும். அன்றி ஷஷ்டபஹு-ஹீ-ஹி ஸமாஸம் பண்ணினால் ஸர்வலோகவ்யாபகனென்ற கருத்தத்தோன்றும், நாராயணநாமம் போலே, "ஆலாடகம் மெ" என்று வழங்கும் பாடம் சுவையுடைத்தன்று. மாம் ஆலாடகம் குரு என்பதே சுவை. (க)

ஜயது ஜயது தேவோ தேவகீந்தகோயம்
ஜயது ஜயது க்ருஷ்ணே க்ருஷ்ணீவம்ஃப்ரதப :,
ஜயது ஜயது கேகச்யாமல : கோமலாங்க :
ஜயது ஜயது ப்ருத்வீபாராநாசோ முகுந்த :.

(௨)

ஆயம்	இந்த	தேவகுண	தேவகீந்தகோயம்;	{ காளமேகம் போற் கரிய சிராமம்
தேவகி	தேவகுண			
தேவகி மந்தம்	{ தேவகியின் மகனான கண்ண பிரான்		கோமல அங்கம்-	{ அழகிய திருமேனியை புடை யுண கண்ண பிரான்
ஜயது ஜயது	வாழ்க ! வாழ்க !!			ஜயது ஜயது—;
க்ருஷ்ணீ வம்ச ப்ரதிபதி	{ க்ருஷ்ணீ என்னும் அரசு னுடைய குலத்துக்கு விளக்காய்த் தேவனறிய கண்ணன்		ப்ருத்வீபாராநாச-	{ பூமிக்குச் சமையான தூர் ஜநகரின் ஒழிக்கும்வனான கண்ணபிரான்
	ஜயது ஜயது—;		ஜயது ஜயது	வாழ்க ! வாழ்க !!

* * *—தேவ:—வீரார்த்தமாக வந்து பிறந்தவனென்றபடி. கருமமடியாகவன்றிக்கே வீரார்த்தமாக ஸ்வேச்சையாலேபிறக்கும் பிறவியையன்றோ "அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே" என்று சுருதியும் இதிறுது.

(க்ருஷ்ணீத்யாதி) பூநிஷ்ணுபாரணத்தில் நாலாவது அம்சத்தில் பதினோராவது அத்தியாயத்தில் யதுவம்ச பரம்பரையைச் சொல்லத்தொடங்கி, கார்த்தவீரபார்ஜுனனுக்கு அப்பால் அநேக பரம்பரைகளைச் சொல்லி....."தஸ்யாபி" க்ருஷ்ணி ப்ரமுகம் புத்ர சதமாஸித்—யதோ க்ருஷ்ணி ஸம்ஸுனாமேதத் கோத்ரமலாபி" என்று கூறப்பட்டிருப்பது இங்கு உணர்த்தக்கது. (2)

௩. [முகுந்தி இத்த்யாதி] கீழ் பல்வாண்டு பாடின ஆழ்வாசை கோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வார்! கீர் காப்பிடவேண்டும்படி நமக்கு ஒரு அபாயசங்கைக்கும் ப்ரஸக்தியில்லை; சூறையற்றிரா கின்றோம். புத்திமுக்திகளில் உமக்கு வேண்டியபதைக்கேளும்; தருகின்றோம்' என்ன எனக்கு ஏன் திலும் வாஞ்சையிலலை; உனது திருவடிகளை அடியேன் எஞ்ஞான்றும் மறவாதிருக்கும் படியையே அருள்செய்யவேணும்' என்கிறார்.

முகுந்த ! ஸுர்தா ப்ரணீபத்ய யாசே பவந்த மேகாந்த மியந்த மர்த்தம்

அவிஸ்மருதிஸ் தவச்சரணாநந்தே பவேபவே மேஸ்து பவத்ப்ரஸாதாத்.

(௩)

முகுந்த	{ முக்தி முக்திகளைத் தாவல்ல கண்ணபிரானே !	மே	எனக்கு
பவந்தம்	தேவரீரை	பவே பவே	மறந்தோறும்
ஸுர்தா	தலையாளே	பவத் ப்ரஸாதாத்	{ தேவரீருடைய அதுக்காறுதினால்
ப்ரணீபத்ய	ளையித்த		
இயந்தம் அர்த்தம்	இவ்வளவு பொருளை மாத	தவத் சரணாநந்தே	{ தேவரீருடைய திருவடிக் தாமரை விஷயத்தில்,
ஏவாந்தம்	திரம்		
யாசே	{ பாசிக்கின்றேன் ! (அந்த என் ? எயில்)	அவிஸ்மருதி-	மறப்பு இல்லாமை
		அஸ்து	திருக்கவேணும்.

எம்பெருமானோ தேவரீரை அடியேன் அடிபணிந்து பிரார்த்திக்கும் பொருள் இவ்வளவே; அதாவது—என்னுடைய ஜன்மத்தைக்கொண்டு மோகமுருளவேணுமென்று நான் கெட்கவில்லை; இன்னும் எத்தனை பேராகின்ற பிறவி நேரும்படி செய்தாலும் செய்திருக்க; அதிக ஒரு கிரீப் பத்தயிலலை; நேரும் பிறவிகளில் தேவரீருடைய திருவடிக் தாமரைகளின் ஸ்மரணம் நப்பாம விருக்கும்படி அருள் செய்யவேணுமென் நிவ்வளவே வேண்டுவதென்றபடி.

"மறப்பின்மை பெற்று அடிசிறுக்குற்றேவலன்று, மறப்பின்மை யான் வேண்டும்மாடு" என்ற பேரிய திருவந்தாதிப் பாசுத்தை அடியொற்றியது இது. (௩)

௪. [நாலாம் வந்தே இத்த்யாதி] கீழ் ச்ரோகத்திற் பண்ணின ப்ரார்த்தனையையே இதில் விவரிக்கிறார்—

காணும்வந்தே தவ சரணயோர் த்வந்த்வ மத்வத்தவஹேதோ :
கும்பியாகம் குகுமபி ஹரே! காரகம் கோபகேதும்.
ரம்யா ராமா ம்ருதாத்ருததா கந்தகே நாரி ரத்தும்
பாவேபாவே ஹ்ருதயபவகே பாவயேயம் பவத்தம்.

(அ)

அறமம்	அடியேன்	ராமா	{ பெண்களை [அப்ஸாஸ் ஸாக்களை]
தவ	தேவரீருண்டவ	மற்றே	(இந்திரனது) கந்தகவரத்தில்
சரணயோர்	திருவடிபிணைய	ரத்தும் அரி	அறுபதிப்பதற்காகவும்
த்வத்த்வம்	{ ஸுகதுக்க கிங்குத்தின்	ந வந்தே	நெய்க்கிறேனல்லேன் ;
அத்வத்த்வஹேதோ :	{ பொறுட்டு		{ பின்னை எதுக்காக நெய்க்கிறேனல்லேன் ;
க வந்தே	{ ஸைக்கிறேனல்லேன் ;	ஹே ஹரே !	{ அடியார்களின் துயரத்தைப் போக்குமவனே !
கும்பியாகம்	{ கும்பியாகமென்னும்	பாவே பாவே	பிறையிறுதும்
குகும	{ பெயரையுடைய	ஹ்ருதய பவகே	ஹ்ருதயமாகிற மானிகையில்
நாரகம்	{ பெருந்த [கொடுத்தான்]	பவத்தம்	தேவரீரை
அபகேதும் அரி	நாகத்தை	பாவயேயம்	தயாரம் பண்ணக்கூடவேன்
ந வந்தே	பொகுகப்பதற்காகவும்		(இப்பேறு பெறுகக்கூடத்தான் நெய்க்கிறேன் என்று செஷ்பூரணம்.)
ரம்யா	நெய்க்கிறேனல்லேன் ;		
ம்ருதாத்ருததா	அழகாயும்		
வதா :	{ ஸுகுமாரமாகக் கொடு		
	{ போன்ற சரீரத்தைபுடைய		
	வர்களுமான		

* * * “ஹரிபுஷ்பவயம்” என்றபடி ஸ்வல்ப லாபத்தானுண்டாகிற ஸுகமும் ஸ்வல்ப ஸஷ்டத்தானுண்டாகிற ஸுகமும் தவந்த்வத்திற்கு அங்ஙனாகான பரமபதத்தைப் பெறவேணுமென்ற கிருப்பத்திலுலாவது, மிகக்கொடிதான கும்பியாகமென்னும் கரகத்திற்குப் போய் ஹிம்மணைப்-வடாம்கிருப்பதற்காகவானது, இந்திரனோசத்துக்குப்போய் ரம்யை ஹர்யரி என்னும்படியான அபஸாஸ்ஸாக்களோடு உல்லாசமாக ரமிக்கவேணுமென்ற ஆசையி ளுவது தேவரீரை நான் தொழுதிறேனல்லேன்; ஒவ்வொரு பிறையிறும் தேவரீரைப் பித் திக்கும்படியான பாக்கியம் பெறுவதற்காகவே தேவரீரை நெய்க்கின்றேனென்கை.

[ராமா: ரத்தும்] “ரமுகிரீடாயம்” என்றதொது அநர்மமாயகையாலே, ‘ராமா ரத்தும்’ என் பது வியாகரணத்துக்குச் சேராதென்று ஸைர் கந்தும் என்று திருத்திலுள்ள; பாடத்துத மரத்துலது கியாயமன்றாகையால் ரத்தும் என்றே பாடக்கொள்ளவேணும்; வியாகரண விசேஷமாயிற்றே பென்னில்; ப்ராப்ய என்னொரு அங்ஙயம் அத்யாஹாரம் பண்ணிக்கொண்டு ராமா:ப்ராப்ய—ஸ்திரீகளை அடைத்து;ரத்தும்—ஸுகப்பதற்கு என் தவர்த்துக்கொள்ளாமல். (அ)

௫. [காஸ்தா தர்மே இத்யாதி.] தேவரீர் திருவடிகளில் இப்பேரது எனக்குள்ள பக்தி என்கிற ஜகமத்திலும் அபிபிரமலிருக்கவேணு மென்கிறார்.

காஸ்தா தர்மே ந வஸுமிசயே கைல காமோபபேபாகே
யத்யத்பவ்யம் பவது பகவத் பூர்வகர்மாதுருபம்,
ஏதத் ப்ரார்த்தயம் மம பஹுமதம் ஜம்மஜக்மாந்தரேபி
த்வத்பாதாம்போருஹபுகதா கிச்சலா பக்திரஸ்து.

(ஆ)

ஹே பகவத்	{ ஷாட்டுண்ட பூர்ணான	காஸ்தா ந	ஆசையிலே ;
மம	{ எம்பெருமானே !	காம உபபேபாகே	விஷயபேபாகத்திலும்
தர்மே	அடியேனுக்கு	கூஸ்தா ந வ	ஆசை இல்லவே யில்லை ;
ஆஸ்தா ந	{ (ஆமுஷ்யிக ஸாதனமான)	பூர்வகர்மா அதுருபம்	ஹிம்மணைக்குத்தக்கபடி
வஸுமிசயே	{ தர்மத்தின்	யத்யத்பவ்யம்	{ எது எது உண்டாகத் கடவதோ
	ஆசையிலே ;		(தந்—அஹ)
	{ (ஹிம்மணாதமான) பணர்	பவது	உண்டாகட்டும் ; (ஹிம்ம)
	{ சூசியவிலும்		

தவத் தாத அம்போ	தேவரீருடைய திருவடித்	அந்த	திருக்கவேண்டும்;
குறையுக் கதா	தாமரைமீனையிற் பதிந்	(இது பத்—என்பது பாடுதொன்று)	
பத்தி:	திருக்கிற	சுதத்	இதுவே
புத்த மறுமாந்தரோ	பத்தியானது	மம பஞ்சமதம்	எனக்கு இஷ்டமாய்
அதி	இன்ம ஐம்மாந்தரங்களிலும்	பார்த்தயம்	{ பார்த்திகைத் தக்கதுமாய்
மிச்சலா	அசையாமல்		{ திருக்கிறது.

* * * :—மேலுலகங்களில் ஸுதாநுபவத்திற்கு ஸாதகமாக இங்கு அநுஷ்டிக்கப்படும் இஷ்டாபூர்த்தம்—பாகஞ் செய்தல் குளம் வெட்டுதல்—முதலிய தர்மத்தினாலது, அத்த தர்மா நுஷ்டாபத்திற்கு ஸாதகமாகிய தாவ்யத்தினாலது, மூன்றாவது புருஷார்த்தமான கிஷ்யபேசத்தினாலது எனக்கு சிறப்பில்கலை; மூன் செய்த கருமங்களின் பலனாக ஸுதமோ துக்கமோ எது கேர்த்தாநம் போட்டும்; அதனும் ஐர்வுசோகைக் கொன்றதும்கலை. அத்த இன்மத்திலும் தேவரீருடைய திருவடிகளில் பத்தி அசையாமலிருக்கவேண்டு மென்பதே நான் கிரும்புவதும் வேண்டுகுதலாய் என்கை.

"மம பத்தி: தவத் பாதாம்பொருஹ யுகதோ ஸதீ மிச்சலா ஸந்து" என்று அர்வயிப்பதும் பொருத்தம். என்னுடைய தூவல் உன் திருவடியிற் சேர்த்ததாகி விடத்திருக்கவேண்டு மென்கை.

தீவிவா புவிவா மமார்து வாஸ: ஸுதேவா காகாந்தக! பாகாமம்,

அவதீர்த சரதாரவிந்தேன சரணேன தே மரணேபி சிந்தயாமி.

(சு):

மேல கரக அத்த	காராய் காககாரணே!	அவ தீ ர ச ச ர த	திரைக்கிரகப்பட்ட சரத்
மம	எனக்கு	அரவிந்தேன	காலத் காககாரணயுடைய
தீவி வா	கவந்தகத்தினாலது		{ —சாத்விகத்தாமகாரிற்
புவி வா	பூமியினாலது	தே சரணேன்	{ காட்டிலும் மேற்பட்ட]
மரணே வா	காகத்தினாலது	மரணே அபி	தேவரீருடைய திருவடிகளை
பாகாமம்	(உளது) இஷ்டப்படு		{ (எககவாணங்களும் ஓய்ந்
வாஸ:	வாஸமாகது	சிந்தயாமி	{ திருக்குட்படியான) மாண
அந்த	கோட்டும்;		{ ளுத்திலும்
			{ சிந்திக்கக்கடவேன்.

* * * :—புண்ப பண்களை அதுபலிப்பதற்கென்றே ஏற்பட்ட ஸலர்க்கத்திலேனா, பாப பண்களை அதுபலிப்பதற்கு ஏற்பட்ட காகத்திலேனா, புண்ப பாபயின்னடின பணியும் அது பலிப்பதற்கு ஏற்ற பூமியிலேனா என்கையாலது அடியேனுக்கு வாஸம் விடைக்கட்டும்; அதில் ஒரு சூஸ்தமாவது அக்கமாவது இல்கலை. சாதகவர்த்தில் நன் விதைத் திவ் அலர்ந்த தாமரை போன்ற தேவரீருடைய அழகிய திருவடிகளை * மடியுழிவந்து கீர்ப்புலவன்கோர வாயிவட்டிட கஞ்சியும் மீண்டே, கடைவழியாகக் கண்டமடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாரூள் காவத்திலேயும் [—அதாவது, கபவாத பித்தாதிசளாக் மிகவும் வருத்தப்படுகிற சூஸ்த தகையிலும்] அடியென் சித்திக்கலவ்வேனும்படி அருள் புரிபவெனற மென்கை.

"சிந்தயாமி" என்றும் பாடமுண்டு.

காகாந்தக! என்பதற்கு, காகம்போவகை ஒழிப்பவன் என்றும் காகாணாணிக் கொன்றான் என்றும் பொருளாம்.

காகாணாணிக் ஒழித்த வரவாது:—எம்பெருமான் வரதாவதா:ஞ் செய்த பூமியைக் கோட்டாற் குத்தி பெடுத்தபொழுது எம்பெருமானுடைய ஸ்பந்தத்தால் பூமிதேவிக் குக் குமாரனாகப் பிறந்தவனும், அஸகவர்த்தில் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனும் அனாரத் தன்மை பூண்ட வனுமான காகனென்பவன் பாரக்ஜோதிஷ மென்றும் பட்டணத்தி சிறுத்தகொண்டு, தேவ ஸித்த அத்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் சாறுக்களுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பல வாய் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய்த தான் மனம் புணர்வதாகத் கருதித் தன் பானிகையிற் கிறைவைத்து வருணனது குடைவையும் மந்தரவி சிக:மான தகபர்வதத்தை யும், தேவமாதாவான அதிதிதேவியின் குண்டவிகளையும் கவர்த்து போனதுமன்றி, இத்தி ஸுடைய ஐராவதயானையையும் அடித்துக்கொண்டு போகச் சமயம்பார்த்திருக்க, அஞ்சி வந்து பணிந்த முறைமிட்ட இத்திரானது வேண்டுகோளாகக் கண்ணதிரான். கருடனை வாயவழித்த பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாகையுடனே தான் கருடன் மேனேத் அந்நகர்த்தவகடத்து

சக்ராயுத்ததைப் பிரயோகித்து அவன் மந்திரியான முன் முதலிய பல அனார்த்தங்களையும் இஹத்தில் அந்த நரகாஸுரனையும் அறத்துத் தள்ளி அழித்து அவன் பல திசைகளிலிருந்து கொண்டு வந்து சிறைப்படுத்தி யிருந்த பதினாறுபேதத் தொருநாறு கன்னிகைகளையும் த்வாசைக யிற்கொண்டு சேர்த்து மணஞ் செய்துகொண்டனன் என்பதாம். (௯)

எ. [க்ருஷ்ண! த்வதீய இத்யாதி] மாணகாலத்தில் கரணங்கள் வருந்தும்போது உன்னைச் சிந்திப்பது அரிதாதலால் ஸர்வ இந்நிரியங்களும் ஸ்வாதீகமாயிருக்கப்பெற்ற இந்த கூணத்தி லேயே என் நெஞ்சை உன் திருவடிகளில் அர்ப்பணஞ் செய்துயிடுகிறேன் என்கிறார்—

க்ருஷ்ண! த்வதீய பதபங்கஜ பஞ்ஜராந்த:
அத்ஸபவ மே ஸீசது மாநன ராஜஹம்ஸ:
ப்ரான ப்ரபான ஸமயே கபவாதபீதகை:
கண்டாவரோதகஸிதோ ஸ்மரணம் குதஸ்தே.

(௭)

க்ருஷ்ண!	கண்ணிரோனே!	(உண்டாகமாட்டா நரகையால்)
ப்ரான ப்ரபான ஸமயே	உயிர்போகும்போது	மே னன்னுஷ்டய
கப வாத பீதகை:	{ கோழை, வாயு, சித்தம் இவற்றால்	மாண ராஜ ஹம்ஸ! { மகஸ்ஸாகிற உயர்த்த ஹம்ஸ மாண
கண்டாவரோதக ஸிதோ	{ கண்டமானது அடைபட்ட வான்கள்	த்வதீய பத பங்கஜ பஞ்ஜரா அந்த: { தேவரீருடையதான திரு கடித்தா ம வ ர கனாகிற கட்டினுள்ளே
தே ஸ்மரணம்	தேவரீருடைய வினைகளை	அத்ய வவ இப்பொழுதே
குத:	எப்படி உண்டாகும்?	கீசது துகழபக்கடவது.

* * *—“வாயொருபக்கம் வாங்குவலிப்ப வார்த்த நீர்க் குழிக்கண்கள் யிழற்ற” என னும்படி ஸகல இந்நிரியங்களும் விகாரப்பட்டு வாய்திறந்து ஒருவார்த்தையுஞ் சொல்லமுடி வாதபடி கோழைகட்டி, வாதமும் சித்தமும் மேலிட்டு வருத்தம் மாண காலத்திலே உன்னைப் பற்றிச் சிந்திக்க அவகாசம் அற்பமும் கிடைக்காதாகையால் “அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்கிற கட்டினுயிலே என் மனத்தை இப்போதே உனது திருவடி களில் ஸமர்ப்பித்ததுவிடக் கடவேனென்கை, “ஸ்திதே மஹி ஸுஸ்வஸ்தே சரீரேஸதி யோநா: தூது ஸாம்யே ஸத்திதே ஸ்மர்த்தா விச்வகுபஞ்ச மாமஹம் ததஸ்தம் மரியமாணந்து காஷ்ட பாஷாண ஸங்கிபம் அஹம் ஸ்மராயி மதபக்தம் நயாயி பரமாங்குதிம்” என்கிற பகவத் வாக்யத்தின் பொருள் இவ்விடத்து ஸ்மரிக்கத்தக்கது. அதாவது—அங்குயில்கும் பரத்தோடுகிற மகஸ்ஸு ஒரு கிளை யில் வின்று, உடலும் பிணிகளால் வருத்தாது செவ்வையாயிருந்து, நாடிகளும் கிளைகுலையாறு சிற்றும் நற்காலத்தில் யாவனெருவன் என்னைச் சிந்திப்பானோ, அவன் அந்நிமகாலத்தில் அசே தஸ்ப்ரபஞய ஓன்முக்கும் உதவாது சிற்றும்போது அவனைப்பற்றி என் சிந்தைகொண்டு பாமபக்தஞ்சிய அவனை ஏற்கடி அடைவிக்கிறேன் என்பதாம்.

—“பதபங்கஜ” இத்யாதி. பத—திருவடியாகிற, பங்கஜ பஞ்ஜராந்த:—நாமரைக் கூட்டி னுள்ளே என்மும் பொருள்படும், “பஞ்ஜராந்தம்” என்னும் பாடம் சிறுவது. (௭)

சிந்தயாமி ஹிவேவ ஸத்ததம் மந்தமந்தஹஸிதாநகரம்புஜம்,
நத்தகோப நமயம் பராத்பரம் காரதாதி முரிப்ருந்த வந்திதம்.

(௮)

மந்த மந்த தம கீத ஆக அம்புஜம்	{ புன்முதுவல் செய்கின்ற தாமரை மலர்போன்ற திரு முகத்தை புடைமலர்ப்	ஹரிம் { பரவ க்கனைப் போக்கு மவனும்
காரத ஆதி முரிப்ருந்த வந்திதம்	{ காரத முதலிய முனிவர் கணக்களால் தெர முப் பட்டபஞயம்	நத்தகோப நமயம் { நத்தகோபன் குமாரனா வவ { கண்ணிரோனையே
பராத் பரம்	{ உயர்த்தவர்களிற் கர்ப்ப லும் மேலான உயர்த்த வனும்	ஸத்ததம் எப்போதும் சிந்தயாமி கிந்திக்கின்றேன்.

* * * :—எம்பெருமானுடைய திருவுருத் தாமரைகளைச் சித்திப்பது ஒரு சிறந்த அம்ருத பாகம்; அதனோடொத்த இன்பம் வேறென்று இருப்பதாக இவர் சினைக்கவியையாசனவாரம், உலக்கையாழி பிடங்கைச் சங்குமுடையருய தாமரைபோற் கண்ணொன் றுக்கண்ணொளி டத்து இடைவிடாத செஞ்சைச்செதுத்தவழித் தவருபமென்பதைத் தாம் கடைப்பிடித்த ஸமைய வெளிபிட்டபடி.

"விராஸ்வ" என்று சிலர் பதம் பிரிப்பர், அதன்வாகாண மாயாதக்குப் பாங்கன்று; "வயாங் பரிப்போ நம்." என்று பாணியினை உதாதாம், 'வி' எனவும் உபஸர்க்கததோடுகூடிய நமு தாதுவுக்குப் பாங்குமபதம் விதிக்கப்பட ஒருபபதம். விரம் என்று பிரிப்பதே பொருந்தும்; இனி, விரமஸ்வ என்று பிரித்த "ஆரூபத்வாநு தோஷ"; கிரங்குதா: கவய:" என்றிப்புடை களிலே ஸமாதாமம் கூறுவாருமுள்ள.

மாதீர் மத்தமோ விதித்தய பஹுதா யாழி: சீரம் யாதகா :

காமீ ௩ : பரபவதி பாபிபவஸ் ஸ்வாமி கது சூத்ர :

ஆஸ்வாமி வ்யபரிய பத்திரஸ்பைம் த்யாயஸவ காராயபை

ஸோகஸ்ய வ்யவகாபகோதகரோ தாஸஸ்ய சிம ௩ கஷம :

(௧௩)

தோ: மத்தமோ: 1	ஒ அந் தாமரை செஞ்சை 1	கர ஸ்வாமி :	{ க ம க த ஸ்வாமியாமிருக்
யாழி:	யமஜ்ஜலடபதான	கர ஸ்வாமி :	{ கிரா
யாதகா	கண்டிசைகரீம்	ஆஸ்வாமி:	{ கோரபதி
கிரம்	செஞ்சைகரீ	காடாசீவ	{ சிற சீர்த
பஹுதா	பஹிதமாத	பத்திரஸ்பைம்	{ பத்திரு ஸ்வியஸூன
விதித்த	விதித்த (உபாதிரு)	காராயணம்	{ சூரிமலா தாமரைகோ
யாஸவ	பாஸவண்டாகமேண்டாம் :	த்யாயஸவ	{ த்யாயஸ பக்தா
காமீ	காமீ	ஸோகஸ்ய	{ உலகத்தக்கு கவிவா
பாபிபவ	பாவத்தனாதிர சத்தருக்கன	வ்யவகாப	{ துன்பத்தகப் போக்குமென்ற
	மகக்கு	ஸோகஸ்ய	{ அவர்
பரபவதி	{ செங்கோடி செதுத்தமலை	தாஸஸ்ய	{ அவரோடு அகமைப்பப்
	{ உலக,		{ கருவரும கனக்கு
கது	செங்கோடி வெள்குள்,	காமு: கிம்	{ மஃபத்தைப்போக்கி மரட
சூத்ர:	திருமால்		{ டாதவரோ?

* * * :—தமது செஞ்சைக் குறித்ததக் கூறுகின்றார்;—செஞ்சை: காம் பவ பாவத்தன செங் திருக்கோடிமலையாகப் பாஸோகத்திற் காமக்கு யாதகண்டிசை கிசைலமராக் கடைக்குமீம், கன் செவகோம்? என்று கவனிப்பட்டு அஞ்சாரிக் கமக்கு ஸ்வாமி சூரிமல் காராயணமே பன்றி இப்பாவையாளன்; ஆகையால் இப்பாவத்தனாதிர சத்தருக்கன் கமமேவ ஒரு அநி காரத்தையரு செதுத்த போக்யத்தையற்றவையாகும். ஆஸவின்பு சூரிமல் காராயணமே தி இடைவிடாத கித்திரதம் வேண்டும; அங்கெம் பெருமான் சூரபோகிட்டுமும் எட்டாதவரு பிறறே! என்று கி மவங்கமேண்டாம்; அவன் பதமடைபடியவர்க்கு ஸ்வியஸஸ் கான்.

அதனாநாமருதா பத்திரஸ்பைம்குறம் எனகுற போகச் சிவ கியாஸ்க்கிந்ததானே கற்பித்தகொண்டி உலகத்தாருடைய துன்பங்களைத் தொலைக்குமவன் 'உலகத்தே காம் ஆட் செங்கோடி' என்று இலாந்தவத்தகமாய்ப்பட்ட கமது துன்பங்களைத் தொலைக்காமற்போயினோ?

காமீ: ஸ்வாமிடத்து பி: ஸம்பகதத் திருத்தபதமாய பவ மயக்குவர்; அத பயம் எனவும் பொருளதான ஸம்பத்தபதமேயன்றித் திருக்கபதமன்று. ஆகவே, தே-உலகக்கு, பி: பயமானது. மா(பூத்)-உலகாரகமேண்டாம் என்றித்தனை பொருள கொள்ளக்கடவது, இவாருளல், விசியுய ஸாணம் ஸயக்தாவுட பத்திரரு விபாகாவி சித்திப்படி கரிவயித் அக் வயம் தேறவினமேயென்க; விசியுய வரித்தமாயவதவ" என்று அந்நாணாம் செவது கொளவெனமுகத்தினைவே- இவாது பவ மஹாகவி பாயோகக்கருண்டென்றதே.

த்யாயஸவ-என்பதை ஆரூப்யபோகமாகக்கொள்ளவேணும்; த்யாயதாது, பாங்கும பதியாதாக். இனி, 'த்யாய, ஸ்வாஸ்யணம்' கைப் பிரித்ததம் பொருத்தமென்க. . . (௧௪)

ந்ருஷ்ணதோயே மதபவனோத்துதமோஷோர்மிநாஸே
தாராவர்த்தே தபவஹஜ்ஜாரஹ ஸங்காகுஸே,
ஸம்ஸாராக்க்யே மஹதி ஜனதௌ மஜ்ஜதாம் ஸே த்ரிதரஹ்
பாதாம்போஜே வரத / மவதோ பக்திநாம ப்ரயச்ச.

(கௌ)

ந்ரிதாம!	{ மூன்று இடங்களில் எழுக் தருவியிருக்கிற	தபவஹஜ்ஜாரஹ ஸம்ஸாராக்க்யே	{ மத்தம் உடம்பத்தந்தர்கள் இவர்களாதே முதலில் உட்டர்களில் கைப்பிழை குத்திற
மஹ வரத!	வாராய் வரதனே!	மவதோ	{ ஸம்ஸாரமென்பதே பெயரை புடைய
ந்ருஷ்ண தோயே	{ துஷயாதே துஷதவா புடையதும்	மதபவ ஜனதௌ	{ பெரிசான உடலில்
மதபவஹஜ்ஜாரஹ ஸம்ஸாராக்க்யே	{ மஹத்தாதே வரபுவிதாம் விளப்பப்பட்ட மோதமய தே அஸ்கஸித் வதிவா வதி புடையதும்	மஜ்ஜதாம் ச மவதே பாத அபோஜே	{ முந்தே உட்கிறே அடியோல் எழுத்து தேவீபுடைய நிதவகத் தாமதானில் பக்தியாதே முதல்த நத்தருவெனும்.
வரத துஷததே	{ மஹிவாதே மஜ்ஜதாம் புடையதும்	பக்திநாம ப்ரயச்ச	

***—ஸம்ஸாரம் ஒரு பெரிய உடலாக உருவப்படுத்தவதற்குப் பொருத்
தங்கள் உதப்படுவதான; ஸடம் சோரிமயிரிதானும்; வரத்திலும் அஹி மோதப்பெறும்;
இறக்கிவரக்கூட உன்னை தன்னவக்க பல வழிகளையடைந்தவியுக்கும்; முதலில் உட்டர்களில்
கையோஷமாக இருக்கும்; அதிபவாதே, இப்பிறலில் பெருங்கடலும் துஷயமென்னும் சேரிமயி
பு.ம. சமமாதே வரத்திலும் விளப்பப்பட்ட மோதமயாதே அஸ்கஸிதபுடையதாயும், புருஷி
உன்னை அழகானதில் வழிகளையெடுத்த சந்திவாய்த்த மஹிவாதேபுடையதாயும், விடுக்கித்
திரிபதில் முதலியோடெடுத்த சந்திபுடைய பின்னாலும், உடம்பிறத்தவர்கள் முதலான
புடையதாயும் இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார ஸ்வாதந்திரம் உடம்பிறத்ததேவர
சாதவெனும் மமபெருவானிடத்த பக்தியேவாயும், அந்த பக்தியாதே தோயி மமமாத
மமபாதத்தல் கொள்ளுகவாத; எம்பெருமான் அருள், எம் பெருமையுமாதலும், எம்பெரு
மான் சோக்கி அத்தவைய பக்திபெருமாதலும் அடியேனுக்கு அருள் புரிய வேணுமென்ற
வேண்டுகிறேன். "வாய்ப்பினர் திருவேங்கடப பொருபய! சின் வரதில் பருவெனவரு" என்ற
திருமங்கையாழ்வாரும் பார்த்தித்தமம் வரவ.

இங்கு பக்தி என்றது வரவபக்தியாமாய், மவபக்தியைக் கூறிவரவாத; அன்றி,
ஸாமாக்கியமாக வேண்டவையக் கூறிவரவாதமாம்.

ந்ரிதாமக்—“வினயிதிரும்பாய் மஹிமேன சித்பாவ வடக்கோப்பாய்” என்றபடி பரம
பதத்தினும் திரும்பாற்கடலிலும் திரு மஹிதாய் துஷ மூன்றடங்களில் எழுத்தருளியிருப்ப
வனே! வாரதபடி, “அம்பலவாரே புலகஸ்யமத்யே வாகஸ்யபுத்தே” என்றபடியுமாம். இது
ஸ்வயம்பாதேவத்தரும் உபசகனமென்ற.

(கௌ)

மாத்ராஸம்ஸிணபுண்யாக்கஸாயபிபவதோ டக்திஸிவக் பதாப்ஜே,
மாத்ரௌஸம் ச்ராவ்யபக்தம் தவசீதகடாஸ்யாஹ தாக்பாகஜாதம்,
மாத்ரஸம்ஸம் மாதவ! தவாமபி புனகபதே! சேதஸாபஹ்ருவாகக்
மாத்ரவம் தவதஸபர்பாவயதிகாரஹிதோ ஜக்மஜ்ஜநாக்ததே.

(கௌ)

மஹ புனக பதே!	வாரவ ஸோகாதிபதியே!	அஹ புனக	மஹபுனகபிபவதோ
மாத்ர	தேவீபுடைய	மாத்ரஸம்	{ வர வரவாத்த கோக்க மட்டமே;
மாத்ர	திருவகத் தாமதானில்	ச்ராவ்ய பக்தம்	{ செவிக்கு இவிய சேக்க வகவைய புடைய
மாத்ர	அருளானதும்		
மாத்ர	பக்திபத்தவ வரவ		

கண்ணிராள்மேற் பாய்த்தவா, அப்பெருமான் நிகழ்கையை கண்ணுப்பெருக்கி லீட்டி அந்நா லாயிற்றொருநதத் தாக்கிப் பற்றினை உதிர்த்த உதட்டைய சிவந்த அந்நாடும்பையும் இந் தினவாக உதிர்த்த தன்மினன் எனபதாம்.

முனைக்கொன்ற வரவாறு வாகாணாவத வாயாறில் வானத்தக்கது. (ஆருவது சுவைகையுரையின் பக்கம் 6 காண்க.) (கல)

ஹேனோகாச ச்ருணுத ப்ரஸுதி மரணவ்யாதேச் சிசித்ஸாமிநாம்
யோகஜ்ஞாஸ் ஸமுதாஸாந்தி மூயோ யாம் யாஜ்ஞவஸ்க்யாதய,
அக்தர்ஜ்யோதி மேய மேகமந்ருதம் ச்ருஷ்ணாக்யமாபியதாம்
தத பிதம பரமேனஷதம் விததுதே சிர்வாணாநாதயாதிகம்.

(கல)

மேனோகாச !	நாக்களே !	அமேயம்	அளவிடக்கூடாததாயும்
யோகஜ்ஞா	{ யோகமுதைய அநிகதவர் கவரன	ச்ருஷண ஆக்கம்	{ ச்ருஷண என்க ளும பெயரை யுடைய தாய், மூயோ
யாஜ்ஞவஸ்க்ய ஆதய	யாஜ்ஞவஸ்க்ய மூதயி		
மூதயி	சுழிதன	அப்ருதம் வகா	அப்ருதமொன்றே
யாச	யாசொன்வத		
பரஸுதி மரண	{ மீட்பு வறப்புகிற விவா தமாதே	{ சிசித்தாம் தத பரம முகதே	{ (உக்களாதி) பாகம் பகா ணா பட்டம, அநதச் சித்த மருக்தம் எனது
சிசித்தாம்	சிசித்தாமாத	பிதம னத	{ பாகம் பண்ணப்பட்ட தாமக்கொண்டு
ஸமுதாஸாந்தி	உறுகெள்ளாகவேச,	ஆதயவதிகம்	சாசுவதமான
யூமாம்	தத்த சிசித்தையவ	அர்வாணம்	நெனக்கியத்தை
ச்ருணுத	கேளுங்கள் ;		
அக்தர்ஜ்யோதி	உள்ளே நெறுவாசியவாயும், விததுதே		உண்ணுபண்ணுகிறது.

* * * -ஓ உகதத்தவர்களே! நிறப்பதும் நிறப்பதுமாயப் பேருகிற இந்த ஸம்ஸாரமென ளும் கோயட்டுக் கைகண்ட ஓளஷதம் ஒன்று முனிவர்களால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அந்த ஓளஷதம், பரம போக்பமானது; 'சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுந்தோரு' என்றுமா போயே தேறுபுஞ்ஞம் உள்ளது, 'ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்' என்று அந்த ஓளஷதத்திற்குப் பெயர், அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் நிவாய நதத்தை சிவன் பாகம் பண்ணியும் உவ்வுளுக்கு இந்தோய தீர்த்த சிவபவானாபவமும ஸந்தாபகிமெ என்று ஒரு சுமத்தாரமாக உபதேசிக்கிறபடி. 'எடுக்கப் பிறப்புகளும் சேகர இரகோய்க்குமீதே மருதது, ஸமுதமபிறகண்ணிராள் கழல் வாழ்ந்தமின உணவிததே' எனது நிருவாய்மொழிப் பொருள் வெளிபிட்டவாறு. ... (கல)

ஹேமர்தயா ! பரம ஹிதம் ச்ருணுத வோ வக்யபாஸ் ஸமகேபத.
ஸம்ஸாராந்ஸலமாபதுரமிபஹுஸம் ஸம்பக் ப்ரஸித்ய ஸதீதா:
காகாஜ்ஞாயபாஸ்ய சேதவி மோகாராயணயேதயஸுப
மகீத்யம் ஸப்ரஸாவம் ப்ரஸுந்ஸஹிதம் ப்ரஸாததயதவம் முஹு:..

(1 அ)

ஸுபந் காரீ	தூதர்களுக்கிற அலை	காச அலுது உப	பலத்தான அஜ்ஞா னக
பதமாஸம்	{ ஸாஸ் மிகுந்த கவரன		{ உக
ஸம்ஸார அந்ஸவம்	{ ஸம்ஸார மாதிர கடவி ஓளனே	அபாஸ்ய	விஷதே
ஸம்பக் ப்ரஸித்ய	{ துதி அழுத்திக் கிடக்கிற ஓதிதா;	ஸபாஸ்யம்	ஒக்காததோடு கடய
மேமர்த்தயா !	வாரீர் கவிதர்களே	{ 'மோகாராயணவ' இதி அமுமமகீத்யம்	{ 'மோகாராயணவ' என்கிற இதற்குமகீத்யம்
வ, பரமம் ஹிதம்	{ உககருக்கு மேகவ தவிதத்தை	சேதவி	மனதில்
ஸமகேபத	கருக்கமான	முஹு:	அடிக்கடி
வக்யபாஸி	{ (இதோ) சொல் லப்போக தென் ;	ப்ரஸும ஸஹிதம்	{ வக்யகததோடு கடய (யதாததா)
ச்ருணுத	கேளுங்கள் ; (என்னவென்றால்)	ப்ரஸாததயதவம்	அனுசரிப்புகள்.

* * *—ஒரு பக்கத்தில் சிவனே சொத்தானென்றும், மற்றொரு பக்கத்தில் மனைச் சொத்தானென்றும், இன்னொரு பக்கத்தில் வீடு கொள்ளை போயிற்றென்றும், இப்படி விளைகின்ற பல ஆபத்தககனாதிற அலைகளாலே அழிந்துதலாடைகிற ஸமஸா ஸாகரத்தில் அழகத்தில் கிடக்கிற மலிதர்களே! உங்களுக்கு ஹிசமானதொனவறச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகின்றன கேளுங்கள்; அறபமான விஷயப்பாக்கங்களிலும் அனதீயமான ஸ்சவர்பத்திலும் வருபபர ஸவப்பதாதிற அஜ்ஞானத்தைத் தொலைத்துவிட்டு, எப்போதும் திருவந்தாரகவாதனை அருவா தீப்பதே உங்களுக்கு ஹிதம்; அதனையே சிவன் உதமாகக் கொள்ளுகிறபொருள் (கஅ)

பஞ்சுளி ரேணுரணு; பயாமினி கண்கா பஞ்சுள் ஸ்புலிகோலகு;
தேஜோரிவஸகம் மருத் ததுதரம் ரந்தரம் ஸுஸுகிஷகம் நப;
கூர்தா ருதாபிதாமஸபர்பஞ்சய: தீடாஸ் ஸாஸ்தாஸ் ஸுரா.
ததுஷ்டே யத்ர ஸ தாடகோ விஜயதே பூமாவதுதாவதி: (கஅ)

பஞ்சு	யாதொரு மலிவிவடவானது	ஸுஸுஸுகிஷகம்	மிசவும் ஸுஸுகிஷகமான
ததுஷ்டே ஸதி	காணப்பட்டவளகில	ரந்தரம்	தவாஸமாகவும்.
பஞ்சுளி	பூமியானது	ருதா திராமஸ	} கிவன், அமன் முதலிய
கண்கா	ஸவஸமா ஸ	பர்பஞ்சய:	
தேஜோ	அகனாசவும்	ஸமஸாத ஸுஸா	தேவர்க்கொல்லோரும
பயாமினி	நலத்தவமானது	கூர்தா தீடா	அறபமான பஞ்சுளகளாகவும்
பஞ்சு: கண்கா	சிறு திவிராசாகவும்	(கூலகூடகதே)	தொன்றுகொடுக்கோ,
தேஜோ	தேஜுத்தவமானது	ஸ:	அப்படிப்பட்டதாய
கதி:	அதிசூர்தமமான	அவதாத அவதி.	கவீகவீகஸாததாய்
ஸ்புலிகை;	கொடுப்புப் பெயரிலாகவும்	தாவக:	உய்முதலயதான
மருத்	வாயுத்தவமானது	பூமா	மலிவிவடவானது
ததுதரம்	மிக்கவும் அறபமான		
கிஷகம்	முச்சுக் காதுகளாகவும்.	விஜயதே	{ மேன்மைபுறமு கிடக க.ரு- கிவ்றது.
நப:	ஆகாச நத்துவமானது		

* * —விஸய, கீர், தீ, காஸ கிஷம்பு ஸன்னாஸ பஞ்சுளகககமஸா, கிஷக ரிஷாஸ் முதலிய ஸமஸாத தேவதைகளும் மிக்க சிமஸாஸபெறானா வஸதிககன எனது பெரும்பாறுய. அகிஷகும் கிஷக்ககககும் ஆனா அகத ரிஷாவு எதுவஸயிற சொலுமினது, எரபெருமா ஸுடைய வுப்புயாவறற மலிவிவடவானது ஆரபுணவுமே; அரமலிவிவடவானது ஆரபுணவு கிஷக கூறிய வஸதுக்கிவஸஸாஸ் மிக்கவும் அறபமாகத தேஜுத்தமேயவதது அவதரீல ஒருகிஷ மேன மையு தோன்றமரட்டாதது எனபதை இதனால் வெளியிட்டவாறு.

கூலககயந்தே என்ஹி கர்வட வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. (கஅ)

பததேகாஞ்ஜுகிந கதேக சிரஸா காத்ரைஸ் ஸரோமோத்கமைய:
கண்டேட ஸ்வரகத்தகதேக நயகேகோத்கீர்ன பரஜபரம்புகா,
நித்யம் த்வாசரணாவிநத யுகள தயாகாமருதாஸ்வாதிகாரம்
அஸ்மரகம் ஸாஸ்குஹாகாஸததக் ஸம்பத்யதாம் ஜீவிதம் (கஅ)

தேவ ஸபகீரு	{ தாமசாபோஸ் திருக் கண்களையுள உப பெரு மாளே!	ஸவரகத்தகதேக	{ தழுதழுத்த ஸ்வரகதோஸ் கூடிய
ஹாகா			
தததேக	சேர்த்தப்பட்ட	கண்டேக	கண்டத்தினலும்.
அஞ்சலி	அஞ்சலி முதலாயினும்.	உதகீர்ன பரஜப	{ சொகிற கண்களை யுடைய
கதேக	வஸதிகப	அதயுள	
சிரஸா	தலிவினலும்.		
ஸரோம உத்கமைய:	{ மலிக் கூச் செறி தகோடு கூடிய	ஸயகோ	சேர்த்தித்தினலும்.
காத்ரை;		கிதயம்	எப்போதும்

பன்மலி நாமம்	{ சாமரவில செய்த தோமம் பேரல் விபர்த்தமோ	கஜன்ராகம்	{ டார்ஜி முழுதுவதுபோல் விபர்த்தமோ,
தீர்த்தகாரம்	{ கங்கை முதலிய புண்ட தீர்த்தங்களில்	ஸ் தேவ: காராயண:	{ அப்படிப்பட்ட தேவகுன காராயணன்
அவனாநாமம்	கிராமமும்	விஜயதே	{ அனைவரினும் மேம்பட்டு விளக்குகின்றார்.

***.—வேதமோதுவதும், அந்த வேதம் முதலிய சாஸ்தாங்கனிற்குரிய உபவாஸம் முதலிய விதங்களை அதுஷ்டிப்பதும், குளமவெட்டுதல், கோவிலகட்டுதல் முதலிய நாமகாரியங் களும், கங்கைநீராடுதல் திருவிளையாடுதல் முதலிய புண்டநீர்த்த வநாதங்களுமெல்லாம் எம் பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சித்தித்துக்கொண்டே செயல்பட்டால்தான் பயன்படுமே யன்றி அந்த காராயணசேன ஸ்மரணவிவரமே செயல்பட்டால் என்னம் பழதேவரம் என்றவாறு.

அரண்யகுதிதம்—தன்பந்தப் பரிஹரிக்க வல்லவர்களின் அருகில் அழாமல் காட் டில் உட்காந்து அமுதாஸ், அது எப்படி ஒருபயனையும் தாரதோ அப்படி சிஷ்யஸம் என்றபடி. வேதவாதாநி என்றவிடத்தில், வேதசப்தம் வேதோபபருமஹணங்களுக்கும் உபஸங்குண மெனக். விரதங்களை அதுஷ்டிப்பார ண்வாடகூணானது உயிர்காவலீட்டு உடலிற்சிரியப் புலிணத்தம் கொந்து செயல் வேண்டியிருப்பதால் அந்த கோஷதவிர வேறொருபயனும் அந்த விதங்களுக்கு இவ்வியாமென்றபடி. ஸம்ஸ்கிருதீ: தவிதீபாபஹுவசகம். ... (உரு)

ஸ்ரீமக்கார ப்ரோச்ய காராயணக்கயம்
கேகப்ராபு வாசுசரிதம் பாபிநோடி,
ஹாக: பூவம் வாக் ட்ரவருத்தா க தஸ்யிக்
தேக ப்ரார்ப்தம் கர்ப்பவாஸாதி துக்ககம்.

(உசு)

காராயண ஸூக்யம்	காராயணமென்றது	ஸ்ரீமம்	மூன்றே
ஸ்ரீமத் காம	திருமாவின் திருகாமத்தை	தஸ்யிக் = பாய்	{ அந்த காராயண நாமோசகா
ப்ரோச்ய	சொல்லி	குத்தா	{ தணத்தில் சொல்லிவை;
கே பாகிடி அவி	{ அந்த பாகிதனானவர்களுக் தான்	தேக	அதனால்
வரஞ்சுதம்	திஷ்டத்தை	கர்ப்பவாஸ சூதி	{ கர்ப்பவாஸம் முதலான
க ப்ராபு:	அடைபவியலை,	துக்ககம்	{ துக்கமானது
வி வாக்	மம்முடைய வாக்கானது	ஹா ! ப்ராப்தம்	அந்தோ, கோத்தது

***.—எப்படிப்பட்ட பாகிதனா யிருந்தபோதிலும் ஸ்ரீமக்காராயண நாமத்தைச் சொல்லி அதனால் தங்கள் அபேகவிதங்களைப் பெறுதலாகப் பாருயில்லை. "வைதகினை வடி வவா பழித்தவர்க்கும், மாதிவடோர் செய்த கிணை செற்றத்தியின வெந்தவர்க்கும், வதது உண்பெய்தவாகு மெனபா" என்ற திருசுசந்தகிருததரும், "மொயத்தவங்கினையுள் கின்ற மூன்றொழுத்துடைய பேரால், கத்திரபகதமன்றே பராய்கதி கண்டுகொண்டான்" என்ற திருமாவையும் இங்கு அதுணந்திகத்ததரும்.

விஷயாந்தாங்களை வானிப்பதிலும் வாகிதமறுவதிலுமே சென்ற கம்முடைய வாக கானது முன்பு அத்திருகாமத்தை ஒருகாலும் உச்சரிபாமையால்தான் கமக்கு இக்கருவிருத்தக் குழி வீழ்ந்த முதலிய தனபங்கள் கிளைந்தன என்கிறார் உததாராத்ரததிக். 'நாகவாயிலுண்டே கமோகாரணவென்ற, ஓவாணமாக்கு முறையுண்டே—மூவாத, மாக்கதிக்கட் செலவும வலையுண்டே, என்னொருவா திக்கதிக்கட் செலுத்துற்றாய்." ... (உசு)

மஜ்ஜுஹச: பஸிதம் மதுகடபாரே !
மத்ப்ரார்த்தகீய மததுக்ரஹ ஏஷி ஏவ,
தவத்ப்ருத்யப்குத்ய பசிசாரதபகுதயபருத்ய
ப்ருதயஸ்ய பருதய இதி மரம் ஸ்மர ஸேககாத!

(உசு)

தேவ ததவகூடம்	{ ததவகூடம் என்க அழித்த	(எது? எங்கிலும்)	
அரோ!	{ அரோ!	தேவ கோவ மத!	காசாய் கோவமாதரோ!
மத்திசுமன்	{ அகபெனுடைய ஐவர் மத	மாத்	அகபெனின்
இதம் மனம்	{ தித்து		
	{ தித்தாய் மனம்;		
மத ப்ரார்த்தனம்	{ என்னும் ப்ரார்த்திக்கத்தக	ததப்பகுத்ய ப்ருத்ய	{ உனக்குச் சாமாவதி தான
மததுக்காணம்	{ நாய் மன் விஷயத்திடு	பரிசாரகபகுத்ய	
அடி! மன	{ தீ ரெய் ம யென்குய	பகுத்ய ப்ருத்யம்	
	{ தான அதுக்காணம் தித்தெ	ப்ருத்யம் இடு	
	{ தாய்!	மன	திருவுன்னம் மத்தெனும்.

உ * உபுடன் ஸ்பந்தாவலயவதா துக்காய் செஷ்தவ காஷ்டமவநுழ்முனரே: "எந்த பாதுகா ஸதாநாதத்தில் ஸ்ரீ தேவின் புனழும்படி. "அடியாரடியார் தய்யடிபாடியார் தயக்கு அடியாரடியாரதம் அடியாரடியோங்கனே" என்ற திருவாய்மொழியில் சாமாவதிகாஸ் வதாத அருளிச்செய்த ஸாமாநுவகார அகபொற்றி இவரும் அப்படிப்பட்ட தாய்வத்தவிரும் புதினரூ. எம்பெருமானே! தேவரீருடைய தானதுக்கு தானதுடைய பரிசாரகனாக தானதானதுக்கு வேண்டுகாரனுடைய வேண்டுகார்ன் என் எனது திருவுன்னம்மத்தும் இதைகு மேற்பட வேண்டு அதுகாரனும் தேவரீர் செய்வென்கு; இவ்வையே அடியோன் பார்த்திப்பது; இவ்வனே தேவரீர் திருவுன்னம் மத்தும்மதன் என் இம்மம் எய்வாரும் எங்கிலும். (உஎ)

எதே உ: புருஷோத்தமே த்ரிஜகதாரோகாதிபே தேவா
ஸேவ்யே ஸ்வஸ்ய உதஸ்ய தாதரி ஸாரே காராபினே திஷ்டதி.
யம்மதிசீத் புருஷாதமம் கதிபலகாராசே மப்பார்த்ததம்
ஸேவஸ்ய ம்ருகயாமமே கரமலோ! குர ஸாரா உபம். (உஅ)

புருஷ உத்தமே	புருஷத்தில் தீவனதுபு	கதிபல காராசே	{ கித காரம்களுக்கு உன
தரிஸாதாம ஏவ	{ மூன்று கோவ்களுக்கும		{ குபும்
உதிபே	{ ஒரே உடனானபு	அகப அத்தமம்	{ உவம்பதவத்தத கோடுப
தேவா ஸேவ்யே	{ கோவிகுல் கிண்கத்தக		{ வகுபும்
	{ வகுபும்	புருஷ அதமம்	{ புருஷத்தில் கடைமெட்ட
ஸ்வஸ்ய ப த ம் ம	{ தன் இருப்பிடமான பதம்	யம்மதிசீத் என்	{ வகுபுமிருக்கிற
தாதரி	{ மத்தத அளிப்பவகு	கோவகல ம்ருகா	{ மாரோகொரு மனிலை
	{ மூன்று	மனே	{ மெலிப்பதத்தத தே
காராபினே காரா	ஸ்ரீய்க்காரவன தேவம்	அதேவ!	{ கிஷ்டம்;
உ: ஸதே திஷ்டதி	{ உமக்கு ஸதகுமிருக்கு		{ துச்சிய!
உத	{ மனமில்	மயம் மூலா	{ இப்படிப்பட்ட உய் மனம்
(அவனிய பத்ருமம்)		மாரா	{ காரபு உய்யோவத
			{ காரபுமிராகிப்பதும்.

உ * உ: -ஸ்ரீவர்த்தத்தாக் எம்பெருமானுடைய பெருமென்றவனை அருளிச்செய்து, இப்படிப்பட்ட புருஷோத்தமன் ஸ்வஸ்ய உதஸ்ய ஸாரே காராபினே திஷ்டதி, அடியாரடியோ அடியானிவத் தேவிகின்ற என் என்ன மதவுடர்ன்! எனது வ்ருதிக்கு உத் தாராதத்தில், "வாய் ம்ருகயாமமே" என்ற உத்தமபுருஷனை "தன்மம்" இருந்ததும், "தீவன இப்படி ஒழுதிசீதரீகனே" என்ற திறன அகிஷேபிக்கிறபடியான கொள்ளத் தடைக்கி, திருவாய்மொழியில், "சாமாவதிய என்மத துக்கையும் சாராதே, மானம் கோற்றம் கார்பினிஸுப்பென்றினை காரபதோம" என்ற பட்டின கவையார்த்திகன் அகிஷேபிக்கிறபடியான மாயத்தர் என்ன வேண்டுமிடத்த மாய்த்தோம் என்ற தன்மையான அருளிச்செய்த இதை குப்பாருமென்க. மூன்றியாரகசொல்லி அகிஷேபிக்க வேண்டுமிடத்த இவ்வனே தனமயாரத் உதய உவவறக்கிதம் பெருமபதம் காரந் தருக. 'உனக்கு ஒரேமூத்தம் காரத' என்ற கவையேண்டுமிடத்த, 'தீபம் காரும் காரித்த ஸனகு விரவாருவகிடுமோம!' என்றதற்போகக் கவன்க.

நமக்கு வகுத்தவாயியாயும், புருஷர்களில் தனையுமாயும், எல்லோருக்களும் நியாமமாயும், ஆடுமாடு பனிகொடுக்கையாகிற அரிய ஆராதனங்கள் செய்து வழிபட்டுவெண்டிய தேவதார்தர்கள் போலன்றி, கேவலம் நிர்மலமான மனஸ்சினால் ஆராதிக்கத்தக்கவராயும், சிறத்தபதவியை அளிக்கவல்லவராயிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணன் நமஸ்கரத்தேடிதருக, அவனை விட்டு, தூராக்குழி தூரப்பதற்காக சகலர ராஜரகளைப் பணிசின்றவர்களும் ஒரு மதுஷய கோடியா? என்றபடி.

மதக! பரிஹர ஸ்திதிம் மத்யே மகஸி முகுந்தபதாரவிததாமி,
ஹரயநக்ஞசாதுகா க்ஞசோஸி ஸ்மாஸி கசக்டராக்ரமம் முராரே (உக)

ஹே மதக!	வாராய மன்மதனே!	க்ஞசு? அஸி	{ முன்னமே சீரமற்றவருள் இருக்கியும்;
முகுந்தபதாரவிததாமி	{ ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திருவடித்தாணையகடகு திருபதிடன்ன	முராரே!	என்னசிராஸுடைய
மத்யே மகஸி	எனது நெஞ்சின	சகா பராக்ரமம்	{ திருவாழி வாழவானது பராக்ரமத்தை
ஸ்திதிம் பரிஹர	திருப்பை விடவும்;		
ஹர யந	{ சிவனுடைய நெற்றிக்கண் ணில் நின்று முண்டான	க ஸ்மாஸி?	நீ கண்களில்லையோ?
க்ஞசாதுகா	கொடுப்பினால்		

* * * :—முன்பொருகால் குதூன தவளு செயதுகொண்டிருந்தபோது மகமதன் அத்தவளைக்கெடுக்க முயன்று, அதுபற்றிச் சினங்கொண்ட அச்சிவபிரானது கெற்றிக் கண ணின் கெடுப்பினால் நீறுபட்டொழிந்து அங்கன் எனது பேர்பெற்ற வாலாறறை திருவுள்ளம் பறறி மன்மதனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

மன்மதனே! என் னருதயம் இப்போது முன்புபோலில்லை; எப்பொருமான் உகந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடமாயிற்று. ஆதலால் உன் சேஷனுடைய இனி என்னிடத்துக் காட்ட வேண்டா. முன்பு ருத்ரனிடத்தில் சேஷனுடையணி மிக்க அநர்த்தத்தை அடைந்த வனன்றோ நீ; என்னிடத்தில் வாலாட்டினாயாகில் மதுபடியும் உனக்குப் பெருத்த சிவாக்ஷ கேர்டும்; நான் உன்னை ஒன்றுக்கு செயல் முடியாதவனேயாயினும் எப்பொருமான அண்டகொண்ட பலன் என்னிடத்திலுள்ளதுகிடர்ப, திருவாழியாழ்வானுடைய பராக்ரமம் பெருமையை நீ அப்பரிஷோபாக்பாகம் நீ மாஸிகேசராக்பாகம் முதலியவற்றில் கேட்டாயியோ? என்கிறார். (உக)

தத்வம் ப்ருவானுமி பரம்பரஸ்மாத் மது க்ஷரந்தீவ ஸததம் டஸாமி
ப்ரவர்த்தய ப்ரஞ்ஜலீரஸமி ஜிஹவே! நாமாமி! காராயண கோசாஸனி (உஉ)

ஹேஜிஹவே!	வாராய நக்கே!	காராயண கோச	{ ஸ்ரீமந்நாராயணன் விஷய ராணி
பரஸ்மாத் பரம்	{ மேலானதிற் காட்டினும் மேலானதாயி [மிகவுரு சிறந்த]	நாமாமி	திருநாமங்களை
தத்வம்	தத்துவத்தை	ப்ரவர்த்தய	{ அது உகந்த அநுஸந்தாகம் செய், [ஐயஞ்செய்.]
ப்ருவானுமி	கொல்லுகின்றனவாய்	ப்ரஞ்ஜலி; அஸமி	{ நீ அப்படி செய்வதற்காக உனக்குக்) கைகப்பி சித் தின்றேன்;
ஸதாம் மது க்ஷரந்தி	{ ஸத்துக்களுக்கு மதுவைப் பெருக்குகிற		
பஸாமி இவ	பழகுகளைப் போன்றனவாய்		

* * * :—ஆழ்வார் தமது திருநாவை நோக்கி அருளிச்செய்திருா, உபயோகமற்ற விஷயங்களிற் பரந்தோடுகிற கசக்கே! உனக்கொன்று சொல்லுகிறேன், அதை நீ விரும்பி அதுஷ்டிப்பதற்காக அஞ்ஜலியும் பண்ணுகிறேன்; அது என்ன காரியமென்கிறாயோ? ஸ்ரீமந்நாராய னனுடைய திருநாமங்களையே நீ இடைவிடாது உச்சரிக்கவேண்டும்; அத்திருநாமங்களுக்கு அப்படிப்பட்ட பெருமை என்ன அருக்கிறதென்கிறாயோ? சிறந்த தத்துவங்களையெல்லாம் அவை உணர்த்தும்; தேனெழும்பும் இளிய பழங்களையோலே ஸத்துக்களுக்குப் பரம பேரக்கிய மாயிருக்கும் அன்ன திருநாமங்களை நீ எப்போதும் அநுஸந்திக்க வேணுமென்கிறார் (உஉ)

நீ "சிமாவிக எவனோடு, சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்."

இதம் சரீரம் பரிநும பௌணம் பதத்யவர்ப்பம் சந்தனந்தி ஜர்ஜரம்

விமேளமுதை: கவிசயலி மூடதுங்கதே பிராயம் க்ருஷ்ணராயபம் சிப. (௩௧)

இதம் சரீரம்	இத சரீரமாவது	ஞானமுதை:	பருத்தவசிகுல்
பரிநும பௌணம்	கானகாடலில் தவன்புறம்		
சந்தனந்தி ஜர்ஜரம்	{ தவந்த எடலிச்செய்ய புண்டல தயக்கொண்டு சிதிரைய யும்	இம் கவிசயலி	என் வகுத்தவசிகுல்?
அயசயம் பததி	{ அயசயம் கவிசயலிபேர பததி:	பிராயம்	{ (கவிசயலிபேர) விவர கவிசயலிபேர
பௌமூட! துங்கதே	{ மாராயம் அந்நாசியே. கெட்ட புத்தகம் புண்ட லமே!	கருஷ்ண ராயபம்	{ ஸ்ரீ கருஷ்ணராய ராய பாதத பாதபவந்து.

௩௧ :-—அதிகிதவாமனம் கெட்ட புத்தகம் புண்டலமாவது அந்நாசியே என்கிறார். இப்போதும் சரீரத்திற்காக கீழ்க் காலம் வகைக்கும் கண்ட மருத்துவமையும் திவ்யபதம் கொடிய பததியாகியுப்பதமாகப் பன் வகுத்தவசிகுலிதிராகன? என்னதக்காவது ஒருவர் இச்சரீரம் கெட்டுக்கொண்ட தனத்த கவிசயலிபேரகெட்டுக்கொண்ட சரீரத்தையிலிருந்துப் போகிறதில்லை பெண்பது திவ்யபத ஆதாரம் இப்போதிலெனைய. கோய்கு மருத்த உண்ணகெண்டபுத உத்தமமாகும். ஸ்ரீகருஷ்ணராய திவ்யபத உதப் பானம் பண்ணுக்கை மந்த உபதேசிக்கின்றார். கவிசயலே என்ற ஆத்மபதியாக பாய்க்கெண்ட வேண்டியிருக்க கவிசயலி என்ற பான்மபதியாக பாய்க்கெண்ட அபாசரி சீயம்; ஆர்வமெனக் கொள்ளவேண்டும். (௩௧)

தாரா வராகவரணாததே ததுஜோ கீர்து:

ஸ்தோதா வேதந்தவ ஸாரகஞ்ஞ பருதயவர்க்க: ப்ரணாத:

முக்திர் பாயா ஜகதிகைம் தாவகீ தேவகீ தே

மாதா மித்ரம் வலியுணாதஸ் தவய்யதோவன் ஜோகே.

(௩௨)

தே தாரா:	தேவர்குக்கு மனையி	தாவகி மாயா	தேவர்குடைப் பாதகூதி.
வராகவர ஸார	{ திருப்பாசலத்தில் மனையி கோட்டி.	தே தாரா தேவகி	{ தேவர்குக்குத் தாய் தேவகி கோட்டி.
தாராஜி கீர்து:	மனையி கவிசயலி:	மித்ரம் உருகிய	{ தோழன் இத்தான் மனையி கோட்டி.
ஸ்தோதா வேத:	துவியாடகஞ்ஞ வேதம்:		
முக்திர் பாயா:	கேடிக் கொடுத்த கோ கோட்டி:		
ஜகதிகைம்:	தேவதந்தம்:	அதி அம்மத்	{ அமரகோட்டிதும் வேத கோட்டி.
மாதா தவய்யதா:	{ கோட்டி தேவர்குடை கோட்டி:	தவகி உருகே	{ உருகித்தான் என் அம்ம கோட்டி.
அவிசயம் ஜாத	கவிசயலி		

௩௨ :-—ஆழ்வாரை கோக்கி எம்பெருமான் "தருவசாரே, என்னை சீர் கிசேயு மாதத் துதிக்கின்றீர்; என்னப்பற்றிய பெருமைகளை சீர் என்ன தெரிந்த கொண்டீர்?" என்று கேட்க; அதற்கு விடை கூறுகின்றார். பாதகூதியிற் பிறந்த பிராட்டி உன் தேயி பெண்த தெரிந்த கொண்டேன்; சாராபாடஞ்செந்ததப் படைவென்ற பிழை உனக்கு மன கொண்டு தெரிந்த கொண்டேன்; அபெருமையென்கொண்ட வேதங்களை உன்னைத் துதிக்கின்றவென்ற தெரிந்த கொண்டேன்; அற்ப தெய்வங்களின் அருகாற்றதாரம் கவியப் பன்ன கொட்கும்; உயரது அருகாற்றதாரம் பேரின்பமான மோகனாம்பராயம் கிடைக்குமென்ற தெரிந்தகொண்டேன்; உன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டவேணுமென்ற அசுத்தகோடி பாத மானகூட்டி க்ருஷ்ண செய்வாய் என்று தெரிந்தகொண்டேன், உன் குருபிடைப் ஸ்ரீவை குண்டமாவிலும் உன் குண்டமனை விடைக்கொண்டு கிழைக்கத்தின் அயதரித்த, தேவகியை மாதாராகவும் அர்ஜுனகீத தோழனாகவும் கொண்டாய் என்பதை அறிந்தகொண்டேன்; இதழிர் வேடுவன்மையும் என் அறிந்தகொண்டவியல் என்மிகுர்.

“தத் த்வதீயம் நஜானே” என்றும் ஒரு பாடமுண்டாம்; தத்—இன்ன பெருமையுள் உளக்கு இருப்பதனால், த்வத் அப்யம்—ஓ தவிர வேறொருவரை நஜானே—அத்யேன் என்ற பொருள்... .. (௩௨)

க்ருஷ்ணே ரக்தது கோ ஜகத்ந்ரய குரு: க்ருஷ்ணம் நமஸ்யாம்யஹம்
க்ருஷ்ணோபாமரசத்ரவோ விநிஹதா: க்ருஷ்ணப தஸ்மை நம:
க்ருஷ்ணதேவ ஸமுத்நிதம் ஜகதிதம் க்ருஷ்ணஸ்ய தானோஸம்யஹம்
க்ருஷ்ணே திஷ்டதி ஸர்வமேததகிநம் ஹேக்ருஷ்ண! ஸம்ரக்த மாம். (௩௩)

ஜகத் ந்ரய குரு:	{ மூ ள் று லோகங்களுக்கும் தலைவனான	க்ருஷ்ணாநி எவ ஸமுத்திதம்	கண்ணாடிகுறந்தே உண்டாகிற்று;
க்ருஷ்ண: ந: ரக்தது	{ க்ருஷ்ணன் நம்மைக் காப் பாற்றுக;		(ஆலகயால்)
அ ஹ ம் க்ருஷ்ணம்	{ நான் க்ருஷ்ணனை வணங்கு மேல்மாமி	அஹம் க்ருஷ்ணஸ்ய தானோ ஸம்யி	நான் கண்ணனுக்கு அடி யாகு கிறேன்;
பேர க்ருஷ்ணே	யாவனொரு க்ருஷ்ணனும்	ஏதந் ஸர்வம்அகிலம்	இந்த ஸம்ஸ்த பிரபஞ்சமும்
அமரசத்ரவ: விநிஹ	{ அஸுரர்கள் கொல்லப்பட்ட தா;	க்ருஷ்ணே நிஷ்டதி	{ கண்ணாடிகுறத்தில் நிலைபெற் திருக்கிறது.
தஸ்மை க்ருஷ்ணப	{ அந்த க்ருஷ்ணனுக்கு நமஸ் மம;	ஹேக்ருஷ்ண!	ஹேக்ருஷ்ணே!
விதம் ஜகத்	இவ்வுலகமானது	மாம் ஸம்ரக்த	{ அடியேனைக் காத்தருள வேணும்.

* * *:—முவுலகங்கட்கும் அஞ்ஞானகிருகை ஒழித்தவனும், இரணியன் சிசுபாலன் முதலான ஆஸுரர்களுக்களை அடியடித்தவனும், எல்லாவுலகங்களையும் தன்னிடத்தில் கிள் றும் பிறக்கும்படி செய்தவனும், தன்னிடத்திலேயே உலகமெல்லாம் நிலைத்திருக்கும்படி நிற் பவனுமான கண்ணபிரானை நான் வணங்கி வழிபடுகின்றேன்; அவன் என்னைக் காத்தருள வேணும் என்கிறது.

“க்ருஷ்ணம் நமத்வம் ஸதா” என்றும் பாடமுண்டு. ஸர்வம் என்றும் அகிலம் என்றும் பர்யாயபதங்களுடைய இரட்டித்துச் சொன்னது—ஒன்றதப்பாமல் எல்லாவுலகும் என்ற பொரு ளைக் காட்டும்.

இந்த ச்லோகத்தில் பாதமை முதலிய எட்டு கிபக்திகளும் வரிசையாய் அமைக்கப் பட் டிருக்கிற அநிசயம் நோக்கத்தக்கது. (௩௩)

ஸ த்வம் ப்ரஸித பகவந் குரு மய்யநாதே
விஷ்ணே! க்ருபாம் பரமகாருணிக: கிவ த்வம்
ஸம்ஸாரஸாகர மிக்நமநக்த! தீநம்
உத்தர்த்து மர்ஹஸி ஹரே! புருஷோத்தமோஸி.

(௩௪)

ஹேபகவந்!	ஷாட்குஸ்ய பரிபூர்ணனே!		இன்ன காலத்திலிருப்பவன்,
விஷ்ணே!	{ என்கும் விமரிசித்திருப் பவனே!	அகந்த!	இன்ன தேசத்திலிருப்ப வன், இன்ன வஸ்துவைப்
ஸ த்வம்	வேதப்பரஸித்தருண ந		பொலிருப்பவன் என்று
அநாதே மமி	வேறு புகலற்ற என்மீது		குணிந்து சொல்லமுடியாத
க்ருபாம் குரு	அருள்புரியவேணும்;	த்வம் பரம காருணி	தன்மனையில்லாதவனே!
ப்ரஸித	{ ஸு ளி ர் ந் த முகமாயிருக்க வேணும்;	க: கில	நீ பேரருளாளனானே?
ஹேஹரே!	{ அடியார் தயைரைத் தீர்ப்ப வனே!	ஸம்ஸார ஸாகர கிக்நம்	ஸம்ஸாரக் கடலில் முழுகின வனாய்
		தீநம்	{ அலைக்கு என்னுருக்கிற அடியேனை

உதத்தம் } கரையேற்றக் கடல்வ; புருஷோத்தம: அளி } புருஷர்களில் நிறத்தவனா
அத்தவ; } கிரகமாயும்.

* * *—“தத் தீவம் ப்ரஸீத” என்றும் ஓதவர்; தத்—ஆகையாலே என்றபடி. ‘ஸ தீவம்’ என்ற பாடமே சிறக்குமென்க.

எம்பெருமானே! அடிபேன் செய்திருக்கும் எண்ணிறந்த பாவங்களைநோக்கி என்மேல் சிறுபாறென்றிராமல் வரதீயவததை முன்னிட்டுப் பாண்ட மூகமாய் இருக்கவேணும். போயுள்ளான் என்றும் திருமாமத்துக்குத் தகுதியாக அடிபேன்மீது பாம கருணையைப் பாவச் செய்யவேணும்; எம்மாரக்கடலில் அழுந்தி அணுகின்ற அடியேனைக் கரையேற்றிப் பருவியாவதான் புருஷோத்தமனென்ற உண்மையை திருமாமம் வினைச்செய்துமென்கை. (௩௪)

மாமி காராயணபாதபங்கஜம் கரோமி காராயணபூஜகம் ஸதா.

வதாமி காராயணாகாம விரமம் ஸ்மராமி காராயணாதத்தவ மவ்யபம். (௩௫)

காராயண பாதபங்கஜம்	ஸ்ரீமத் காராயணனுடைய திருவடித் தாமரைமலையேறிக்கிறேன்;	சிரமம் காராயணமாம வதாமி	குற்றமற்ற ஸ்ரீமத்காராயண நாமத்தை உச்சரிக்கிறேன்;
மாமி	எம்பெருமானுடைய திருவாராதத்தை எப்போதும்பண்ணுகிறேன்;	அவ்யபம் காராயண தத்வம்	அழிவற்ற பாதத்தவமான காராயணனை அறிக்கிறேன்.

* * *—தமது மனோவாக் கரையக்களகிற முன்னு கரணங்களும் ஸ்ரீமத்காராயணன் திறத்திலேயே ஆழ்ந்துநிற்கும்படினை இதனால் அருளிச் செய்தவாறு. (௩௫)

ஸ்ரீகாத! காராயண! வாஸுதேவ! ஸ்ரீக்ருஷ்ணபக்தப்ரிய சக்ரபானே!
ஸ்ரீ பத்மநாயக்புதி கைடபாரே! ஸ்ரீராம! பத்மாஷ! ஹரே! ஸூராரே! (௩௬)

அருக்த! வைகுண்ட! முருக்த! க்ருஷ்ண! கோவிந்த! தாமோதர! மாதவேதி,
வக்தும் ஸமர்த்தோபி ந வக்தி கச்சித் அஹோ! ஜகந்நம் வபஸகாபிமுக்கயம் (௩௭)

ஸ்ரீகாத!	தேவ ஸகம்பதியே!	அருக்த	முடிவில்லாதவனே!
காராயண	காராயணனே!	வைகுண்ட	வைகுண்டனே!
வாஸுதேவ	வாஸுதேவனே!	முருக்த	முருக்தனே!
ஸ்ரீக்ருஷ்ண	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே!	க்ருஷ்ண	க்ருஷ்ணனே!
பக்தப்ரிய	பக்தவத்யனே!	கோவிந்த	கோவிந்தனே!
சக்ரபானே	சக்ரபங்கயனே!	தாமோதர	தாமோதரனே!
ஸ்ரீபத்மநாய	தேவ பத்மநாயனே!	மாதவ!	மாதவனே என்றிப்படி.
அஷ்டுத	{ அடியாரை ஒருகாலும் கழுவவிடாதவனே!	வக்தும்	{ பகவந்தாமக்களை சொல்லுவதற்கு ஸமர்த்தனாகவும்
கைடபாரே	{ கைடபனென்னும் அகரணக் கொன்றவனே!	வக்தித் ந வக்தி	{ ஒருவனும் சொல்லுமற்ற தில்லை.
ஸ்ரீராம	சக்ரவர்த்தி திருமகனே!	ஜகந்நம்	இவ்வுலகத்தவர்களுக்கு
பத்மாஷ	புண்டரீகாஷனே!	வ்யஸக ஆபிமுக்கயம்	{ விஷயந்தாங்களில் மண் டத் துன்பப்படுவதிலேயே
ஹரே	{ பாபங்களைப் போக்குவனே!	அஹோ!	நோக்கமாதிருக்குத்தன்மை ஆச்சரியம்!
ஸூராரே	{ ஸூராகளைக் கொன்றவனே!		

* * *—ஒரு கொடிப்பொழுதும் ஒலாமல் பவவம்புகளையும் வாய்திறந்துகின்ற ஜனங் களுக்கு பகவந்தாமங்களை ஸந்தேர்த்தனம் பண்ணுவது ஒரு கஷ்டமான காரியமா? அன்று; ஸ்ரீகாத! காராயண! இப்பாதி பகவந்தாமங்களை அறையாஸமாக ஸந்தேர்த்தனம் பண்ண எம்மாரதும் முடியும்; ஆயினும் ஒருவன் கூட இந்தத் திருமாமங்களை அதுவந்தியாமல் விஷயாந்தரப் படுகுழியிலே விழுந்த அளர்ந்தப்பட்டுப்போவதே! இதென்ன கொடுமை! என்று பார்த்த சிந்தையாலே பரிதாபப்படுகிறார். (௩௬—௩௭)

த்யாயத்தி யே ளிஷ்ணு மகந்த மவ்யயம் ஹ்ருத்பத்மமத்யே ஸததம் வ்யவஸ்திதம்,
ஸமாஹிதாநாம் ஸததாபயப்ரதம் தே யாத்தி ளித்திம் பரமாஞ்ச வவஷ்ணவிம் (ந.அ)

ஹ்ருத்பத்மமத்யே	ஹ்ருதய கமலத்தின் கவிசில்	அகந்தம்	அரரிச்சிந்தராயமுள்ள
ஸததம் வ்யவஸ்திதம்	எப்போதும் வீற்றிருப்பவ	விஷ்ணும்	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை
ஸமாஹிதாநாம்	மொத்திலே ஊன்றிக்குக்	யே த்யாயத்தி	{ எவர் தியானம் செய்கிறார்
	ரும் யோகிகளுக்கு	தே	களோ,
ஸதத அபய ப்ரதம்	எர்வ காஸத்திலும் 'அஞ்	பரமாம் வவஷ்ண	அவர்கள்
	சேல்' என்று அபய ப்ரதா	பரமாம் வவஷ்ண	சிறந்த வவஷ்ணவ ளித்
	கம் பண்ணாமவரும்	விம் ளித்திம்	தியை
அவ்யயம்	ஒருநாளும் அழியாதவரும்	யாத்தி	அடைகின்றார்கள்.

* * * :—விஷயாந்தரப் பற்றற்றாத் தன்னையே ஊன்றிச் சித்திக்குமவர்களுக்கு எப் போதும் அபயப்ரதானம் செய்தருள்பவனும், அடியார் நினைத்தபோது சடக்கென உதவுகக் காக எப்போதும் ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலேயே ஸந்திஹிதனு யிருப்பவனுமான எம்பெருமான நயானம் பண்ணும் பாகவதர்கள் எல்லா விதத்தானமுயர்ந்த விஷ்ணுவின் ஸ்தாஸமான பரம பதந்ததப் பெறுவர்களென்றபடி ... (ந.அ)

சுரீர ஸாகர தாய்க சீகரஸார தாகித் சரகு பூர்த்தியே,

போகிபோக சயசீய சத்யகே மரதவாய மதுவித்திலே (ந.அ)

சுரீரஸாகர தாய்க	திருப்பாற்கடலில் அலைகளின்	போகிபோக சயசீய	திருவனந்தாழ்வானுடைய
சீகர ஆஸார தாகி	என்ற லெறு நிலைகளின்	சாயிதே	திருமேனியாகிற திருப்
விதசாகு மூர்த்தியே	பெருக்கிலும் கஷத்திரம்		பறிக்கையில் கண்வளரு
	படிந்தாற்போன்று அழகிய	மதுவித்திலே	மவராய்
	திருமேனியை புடைவராய்	மாதவரைய	{ மதுவென்கிற அசுரனைக்
		கை	தொன்றவரான
			திருமாதாக்கு
			கமன்காரம்.

* * * :—திருப்பாற்கடலில் பிராட்டியுடன் திருவனந்தாழ்வானது திருமேனியாகிற திருப்பவ்ளியின்மீது சரப்ந்து கண்வளரும்போது அங்கடலில் விககின்ற அலைகளினின்றும் ஓடி அனிகள் வந்து திருமேனியில் முத்தமுத்தாகத் தெறித்திருப்பதைப் பார்த்தான் கஷத் தங்கள் படிந்திருக்கின்றனவோ! என்று உதப்போகலிக்கும்படி அழகாக கிளங்குகின்ற திருமேனியையுடைய திருமலை வணங்குகின்றேனென்றபடி. ... (ந.அ)

யவ்ய ப்ரியென ச்ருதிதரென கவிஸோகவிரென

நித்திர த்ஸிஜும்வரபத்மசராவபுதரம்,

தேசம்புஜாகு சரணம்புஜ ஷட்பதேக

ராஜ்ஞா ச்ருதா ச்ருதிரியம் குலசேகரேன. (மு.அ)

யவ்ய	யாவொரு குலசேகரர்க்கு	அம்புஜாகு சரணம்	தாமரைக் கண்ணாளு எம்
ச்ருதிதரென	வேத வித்துக்களாயும்	புஜ ஷட்பதேக	பெருமானுடைய திருவடித்
கவிஸோக விரென	{ கவிசுளுக்குள் சிறந்தவர் களாயும்		தாமரைகளுக்கு வண்ணி
ந்ஸிஜும்வர பத்ம	பாசம்மண ச்ரோஷ்டர்களா	தேச	அந்த
சரென	{ யுமுன்ன 'பத்மன்' 'சரன்'	குலசேகரேன	{ குலசேகர மஹாராஜராலே
	என்னும் நிருவர்கள்	ராஜ்ஞா	
ப்ரியென மித்ரே	ஆப்தமித்திரர்களாக திருக்	இயம் ச்ருதி: ச்ருதா	{ இந்த ஸ்தோத்ர கார்த்தம்
அடிகரம்	{ தார்களோ		செய்யப்பட்டது.

***:—மஹா வைநிகோத்தமர்களுக்கும் அத்தியயமான கவக சத்திகைய புடைபவர்களுக்கும் அத்தணர்களிற் சிறந்தவர்களுமான 'பத்மன்' 'சான்' என்னும் இரண்டு அந்தரங்க மித்களை புடைபவராய் மஹாபகவத சிகாமணிபான ஸ்ரீ குலசேகர மஹாராயாலே இந்த முருகத்தமரலான்மேதோதரம் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்கை.

"தீவிரம்மவர பத்மசுரேள" என்பதற்குப் பவர் பவகையாகப் பொருள் கூறப் போகுவர். தீவிரம்மவரர் பத்மசுரேள என்ற விக்ரஹம் பண்ணி, தீவிரம்மவரனென்றும் பத்மசுரேள என்ற மிரண்டு நண்பர்க்குத்தார்களென்பர் சிவர். பத்மசுரேள பத்மசுரேள—தீவிரம்மவரனெனத் தன பத்மசுரேள அன்பர் சிவர். இவ்விரண்டு படியுமன்றிக்கே, தீவிரம்மவரர் பத்மசுரேள என்ற விக்ரஹமாய் இரண்டையும் ஜாத்யேகவசனமாகக்கொண்டு, ப்ராஹ்மண்களும் கூத்தியர்களும் இஷ்டர்களாயிருந்தார்களென்பர் சிவர்; பத்மசுரேள சப்தம் கூத்திய வசகமான பக எவ்வனெயென்னிள்; பத்மம் என்று ஒரு உயர்ந்த எண்ணிக்கையைச்சொல்லிற்றுப், சா சப்தம் பாணவாசிபாய், பத்ம ஸங்க்யா; சநா: யஸ்ய ஸ: என்று கூத்தியனைச் சொல்லிற்றுக்கூடவென்பர்.

மற்றொரு சுவா கூறமரம்:—தீவிரம்மவரனெனப் அவதாரமாத் திவ், குலசேகரமரவருக்கு முன்னே கம்மாழ்வாரும், பின்னே பெரியாழ்வாரும் விருப்பதால் அவர்களைச் சொல்லுகிறது; பெரியாழ்வார் ப்ராஹ்மணசேஷ்டாஸகையால் தீவிரம்மவர சப்தம் பெரியாழ்வாரைச் சொல்லிற்றும்கிறது; இவ்வி, பத்மசுர சப்தம் கம்மாழ்வாரைச் சொல்லிற்றும்கிறது. என்னெனெயென்னிள்; தாமகாமனை அம்பகவுடையவன் என்று மகம்மதனைச் சொல்லிற்றுப் மதனோ மந்தோ 'மார': என்ற சிகண்டுமின்படி மந்தனக்குள்ள மார எனன்ற பெயரைக் கொண்டு "மாரன் சடகோபன்" என்கிற கம்மாழ்வாரை வந்தித வகையு பாக்ரியையாலே சொல்லிற்றுக்கூடவது: சாத்தித் தோன்றம் வன்னி இடையின மரபாட்டை அகிஞ்சித் தாமரக் கொள்ளவேனுமென்பர். ஆக இவ்வனே கூறும் பொருள்கள் பாவும் அடியேனுடைய கெஞ்சுக்கு இகசந்தவையல்ல. இந்த முருகத்தமரலான்மேதோதரம் ஸ்ரீ குலசேகரமரவருடைய கருதியன்றென்பது பெரியோர்களின் கொள்கை என்பதை முகவுளையிற் சிரித்தவராத் திருக்கிறேன். குலசேகரமரவருடைய பாரம்பரியம் வேறொரு குலசேகரர் என்ற பரம வைஷ்ணவ சிகாமணிபான மஹாராயர் இருந்தாரென்றும், அவர் எம்மக்குதபண்டிதராய் காடகம், காசியம், சம்பூ முதலிய பல வடநாடுகள் இயற்றியுள்ளாரென்றும், அவர்க்கு பத்மனென்றும் சரணென்றும் இரண்டு இஷ்டமிததிரர்களிருந்தனரென்பது அவருடைய ஒரு காடகத்திற் புலப்படுகின்றதென்றும், இந்த முருகத்தமரலையும் அவ்வாசர் இயற்றியதாயிருக்கவமையும் என்னும் அடியேன் மகிழாட்டுத் திருப்பதி யாத்நியையில் சிவ மஹாபார்ப்பால் கேட்டுணர்ந்தேன். இதில் ஓவர்த்தமும் தோன்றியிருக்கிறது.

— ஆனால், குலசேகரமரவருடைய ஸ்ரீ காலத்தியாகவே இம்முருகத்தமரலையை ஆதரிக்கும் பெரியோர்களும் பவர் இருப்பதாலும், அவ்வனன்றென்ற மதம்பதரம் பல மஹான்மரங்குத் திருவுள்ளம் புண்படுவதாத் தெரிதென்படியாலும் "மஹாலுளையே தென் ஸ பந்தா" என்றபடி உவ்வழியைப் பின் செல்வதே பாக்கென்று தண்க்த அடியேனும் இதனைக் குலசேகரமரவர ஸ்ரீகாலத்தியாகவே கொள்ளின்றேன்.

சொற்களைப் பொருட்களை இரண்டும் அழகாக அமைவப் பெற்றுள்ள இத்தோதரம் ஸ்ரீமந்தமரமரிகள் காண்பதென்கியே ஸகல ஸ்ரீகாலத்தியாகவர்களும் ஆதரத்தான் அநாந்திக்குப்பட்டு வந்ததென்பதில் சிபாதி பத்தியுடையார் யாருமிடில்;

"தத்வம் ஸவேத்தி பகவாதிற ஸர்வவேத்தா"

ஸ்ரீ குலசேகரம் பெருமான் திருவடிகளே சரணம்

பெருமான்களில் பிரதிவாதி யுயர்காம்
கண்ணங்கராசாரியர் இவற்றிய
முருகத்தமரலை உரை
முற்றுப்பெற்றது.